

— Ами дѣтето ми! извика Жералда съ раздирающъ гласъ; ако Богъ ма попита, какво го направихъ, какво ще отговорѣжъ? . . . . . Какво ще отговоришъ, майко моя? защото тебе го бѣхъ новѣрила.

— Мълчи, мълчи! рече бабичката, като некаше да запуши съ ржката си устата на дъщеря си.

— Не! нема да млъкнѣж . . . . . обѣцахъ са да разскажѣ сичко . . . . . туй ми е наказаніето;» и като са обърнѣж къмъ Пикальо: «Да! рече тя; онъзи която бѣ добра дъщеря, показа са лоша майка! За да ма утѣшава и за да ма прощава и мене нѣкой, рече тя като изгледа майка си, Богъ ми даде единъ сынъ. Ако и да не обадохъ че е мое чедо, но имахъ го поие при себеси въ Севиля и въ Толедо . . . гледахъ го вечеръ и сутринъ, и докато станѣж на петъ години не бѣ са отдѣляло отъ мене! . . . но единъ день . . .»

Сълзитъ пресѣкохъ приказката ѣ, и майка ѣ, като пребърза да земе думата, извика:

«Азъ, азъ ще ти кажѣ сичко, и ще сждишъ самъ.»

Въ Мадритъ дѣто ни призовахъ за театра слѣдъ толкози сполуки въ областитъ, единъ младъ господинъ, отъ високо и благородно происхожденіе, отъ фамиліята на принцовеѣтѣ Еволи, донъ Алваръ, задразненъ отъ отказваніята ни, съзе ненадѣйно за насъ една луда страсть, но законна! . . . . . Да, господине, той искаше да са вѣнчѣе съ насъ; дѣлото бѣше естествено! Слѣдъ пристиганъето ни въ Мадритъ, при еичкитъ ни сполуки, при сичката слава за хубостъта, за гласа ни, свѣтътъ немаше що да рече за насъ! . . . нищо! напротивъ отблъснѣхмы предолженія много славны; за което добыхмы репутація на честны жени и си направихмы въ театра новы неприятели! Но, благодареніе на този бракъ, презирахъ ги сичкитъ, слѣдоваше майката, на която говорливостъта бѣ невъзможно да са спре въ тѣзи минута; и помысли си, господине, колко са радвахъ че ще наредѣж найподиръ дъщеря си съ приличенъ начинъ . . . . . да са сродѣж съ княжеска фамилія, да видѣж Жералда герцогинѣж . . . и азъ, която ти сега говорѣж, азъ щѣхъ да съмъ тыца на единъ принцъ Еволи! . . . . . Нѣщо